

Panggeuing Peringatan — Nomer Hiji

Wahyu Yesus Kristus: Ngartos Kana Panggeuing Pamungkas pikeun Umat Manusa

Jeff Pippenger

2023-08-08

“Wahyu Yesus Kristus” dibuka bagi umat Allah ketika “waktunya sudah dekat.” Pekabaran amaran terakhir bagi umat manusia diberikan tepat sebelum berakhirnya masa percobaan manusia, dan pekabaran terakhir itu dilambangkan dalam beberapa garis nubuat di dalam Alkitab. Dalam Wahyu pasal empat belas, pekabaran amaran terakhir itu dilambangkan oleh tiga malaikat.

Sarta kuring ningali malaikat séjén ngapung di tengah langit, mawa Injil anu langgeng pikeun diwawarkeun ka maranéhna anu cicing di bumi, jeung ka unggal bangsa, suku, basa, jeung umat, bari ngucapkeun ku sora tarik, “Sieun ka Allah, sarta pasrahkeun kamulyaan ka Anjeunna; sabab geus datang jam pangadilan-Na; jeung sembah ka Anjeunna anu nyiptakeun langit, bumi, laut, jeung cinyusu-cinyusu cai.”

Sarta aya malaikat anu séjén, pok nyarios, “Babul geus runtuh, geus runtuh, eta kota anu agung, sabab manehna geus ngajadikeun sakumna bangsa nginum anggur amarah tina cabulna.”

Jeung malaikat katilu nuturkeun maranéhna, bari nyarita ku sora tarik, Lamun aya jalma nyembah ka sato galak jeung patungna, sarta narima tandana dina tarangna, atawa dina leungeunna, jalma éta bakal nginum anggur amarah Allah, anu dituang tanpa campuran kana cangkir bendu-Na; sarta manéhna bakal disiksa ku seuneu jeung walirang di hareupeun malaikat-malaikat suci, jeung di hareupeun Anak Domba: Jeung haseup panyiksaan maranéhna naék salalanggengna salamina; sarta maranéhna teu boga reureuh beurang peuting, nya éta anu nyembah ka sato galak jeung patungna, jeung saha waé anu narima tanda ngarana. Di dieu kasabaran para wali: di dieu aya jalma-jalma anu ngajaga parentah-parentah Allah, jeung iman ka Yesus. Wahyu 14:6–12.

Dina pasal dalapan welas tina Wahyu, éta talatah anu sarua ngembarkeun ragragna Babulon.

Sarta sanggeus eta kuring ningali malaikat sejen turun ti sawarga, ngabogaan kakawasaan anu ageng; sarta bumi jadi caang ku kamulyaanna. Jeung anjeunna ngagorowok kalayan sora anu tarik, saurna, “Babul anu ageng geus rubuh, geus rubuh, sarta geus jadi tempat padumukan roh-roh jahat, jeung pangkeng unggal roh najis, jeung kurungan unggal manuk anu najis jeung pikageuleuheun. Sabab sakumna bangsa geus nginum anggur murka tina cabulna, sarta raja-raja di bumi geus ngalakukeun cabul jeung manehna, sarta padagang-padagang di bumi geus jadi beunghar ku kalobaan kamewahanana.” Jeung kuring ngadéngé sora sejen ti sawarga, saurna, “Kaluarlah ti dinya, umat Kami, supaya maraneh ulah milu kana dosa-dosana, sarta supaya maraneh ulah katarajang ku tulah-tulahna. Sabab dosa-dosana geus nepi ka sawarga, sarta Allah geus nginget kajahatan-kajahatanana.” Wahyu 18:1–5.

Garis nubuat sajarah, atawa urang tiasa nyebutkeun, runtuyan kajadian anu dilambangkeun ku malaikat anu nyaangan bumi ku kamulyaanana dina pasal dalapan welas ngawakilan kajadian-kajadian anu ngarah kana panutupan pangadilan, panutupan mangsa kasempetan, jeung tujuh bala panungtungan. Sajarah nubuat anu dilambangkeun dina pasal dalapan welas lumangsung “sajajar” jeung garis sajarah nubuat anu dilambangkeun ku tilu malaikat dina pasal opat welas.

“Allah parantos maparin talatah-talatih Wahyu 14 tempatna dina runtuyan nubuat, sarta pagawéan éta henteu kudu eureun nepi ka panutupan sajarah bumi ieu. Talatah malaikat kahiji jeung kadua masih kénéh mangrupa bebeneran keur jaman ieu, sarta kudu lumangsung sajajar jeung ieu anu nuturkeunana. Malaikat katilu ngadawuhkeun panggeuingna ku sora tarik. ‘Sanggeus ieu sagala,’ saur Yohanes, ‘abdi ningali malaikat séjén turun ti sawarga, ngabogaan kakawasaan anu ageng, sarta bumi jadi caang ku kamulyaanana.’ Dina pencerahan ieu, cahaya tina sakabéh tilu talatah éta ngahiji.” The 1888 Materials, 803, 804.

Tilu malaikat dina pasal opat welas anu ngalayang di tengah-tengah langit ngalambangkeun hiji amanat saalam dunya anu ditungtungan ku tanda sato galak jeung panutupan mangsa kasempetan rahmat. Dina pasal dalapan welas sakuliah bumi dipaparin caang ku kamulyaan malaikat anu amanatna ogé ditungtungan ku panutupan mangsa kasempetan rahmat.

Pesen anu sacara simbolis digambarkeun ku tilu malaikat dina pasal opat belas, sarta anu deuih digambarkeun ku malaikat anu turun dina pasal dalapan belas, téh mangrupa dua gambaran ngeunaan pesen pangéling-ngéling anu sarua. Dina Alkitab teu aya naon-naon anu kaleuleuwihan, teu aya naon-naon anu kabuang sia-sia. Kanyataan yén pesen anu sarua pisan diidentifikasi leuwih ti sakali ku Yohanes mangrupa nekenkeun kana pentingna éta pesen, sarta éta ngagambarkeun métode pangajaran ilahi anu mangrupa hiji aturan biblis anu disebut “ngulang jeung ngalegaan.” Ngahijikeun dua galur sajarah nubuat nembongkeun bebeneran-bebeneran anu moal kauninga dina salah sahiji galur lamun ditempo misah ti galur anu séjén. Kiwari, upama anjeun mawa dua saksi ngeunaan kajadian anu sarua ka pangadilan pikeun méré kasaksian, bisa jadi maranéhna masihan katerangan anu sabalikna dumasar kana idéologi pulitik atawa sosialna. Ieu henteu kitu kaayaanana jeung saksi-saksi Alkitab; maranéhna salawasna sapuk, sarta lamun ka anjeun katingalina yén maranéhna henteu sapuk, hartina anjeun keur ningali hiji hal ku cara anu salah.

Dua ilustrasi anu keur urang pertimbangkeun téh nya éta talatah pangéling anu sarua pisan, anu ku kitab Malachi dipintonkeun minangka mulangna Nabi Elia. Katilu éta talatah sumping saméméh panutupan mangsa kasempetan rahmat—sabab talatah pangéling anu dikandung dina katilu jalur nubuat éta lain ngan saukur dipasihkeun saméméh panutupan mangsa kasempetan rahmat, tapi panutupan mangsa kasempetan rahmat éta sorangan mangrupa titik rujukanana, poko perkara, upama kersa disebut kitu, tina unggal talatah pangéling éta. Malah, lamun aya talatah pangéling naon waé anu diproklamasikeun atawa digambarkeun ku nabi mana waé, éta téh pangéling anu sarua jeung Wahyu opat welas, dalapan welas, jeung nubuat Elia dina kitab Malachi.

Tilu garis ramalan ieu bisa kalayan gampang dibuktikeun yén maranéhna silih sajajar. Sanajan kitu, aya dua sumber utama informasi dina ramalan Alkitab. Nu kahiji nyaéta pangidentifikasi runtuyan kajadian anu lumangsung dina ahir dunya. Sumber informasi nu séjén nyaéta ilustrasi ngeunaan kagiatan para nabi anu patali jeung amanat anu ngagambarkeun kajadian-kajadian nu

bakal datang.

Aya dua aturan nu pantes dipaliré patalina jeung ieu pamadegan. Nu kahiji, sakabéh nabi nyarita ngeunaan ahir dunya, nyaéta tempat ditutupna mangsa pangujian.

“Masing-masing nabi baheula nyarios henteu saloba pikeun jaman maranéhna sorangan, sakumaha pikeun jaman urang, ku kituna nubuat maranéhna tetep berlaku pikeun urang. ‘Ayeuna sakabéh hal ieu kajadian ka maranéhna minangka conto-conto: sarta éta dituliskeun pikeun pangéling-éling urang, anu ka urang geus nepi kana tungtung-tungtung dunya.’ 1 Korinta 10:11. ‘Henteu pikeun dirina sorangan, tapi pikeun urang maranéhna ngalayanan perkara-perkara éta, anu ayeuna geus dibéjakeun ka aranjeun ku jalma-jalma anu geus ngawararkeun Injil ka aranjeun ku Roh Suci anu diutus turun ti sawarga; perkara-perkara anu ku para malaikat ogé dipikahayang pikeun ditingali.’ 1 Petrus 1:12....”

“Kitab Suci geus ngumpulkeun jeung ngahimpun babarengan sagala harta karunna pikeun ieu turunan panungtung. Sakabéh kajadian-kajadian agung jeung urusan-urusan sajarah Perjangjian Heubeul anu khidmat geus, sarta keur, ngulang deui dirina dina garéja dina poé-poe panungtung ieu.” Selected Messages, buku 3, 338, 339.

Sakabéh amanat nubuat dina Alkitab téh “mangpaat keur urang” “anu ka urang geus datang tungtung-tungtung dunya.” Aturan éta, dipatalikeun jeung aturan séjén anu ngaidéntifikasi “perkara-perkara” anu ku Roh Suci geus “dibentuk,” “boh dina maparinana eta nubuat boh” ogé “dina kajadian-kajadian anu digambarkeunana,” nambahan kakuatan kana panyataan yén kajadian-kajadian nubuat dina awal hiji nubuat jadi perlambang sarta lumangsung sajarah jeung kajadian-kajadian nubuat dina ahir unggal nubuat anu tangtu.

“Perelu pisan aya ulikan anu leuwih raket kana firman Allah; utamana kitab Daniel jeung Wahyu kudu dipikahatikeun sakumaha can kungsi saméméhna dina sajarah pagawéan urang. Bisa jadi aya sawatara hal anu kirang ku urang diucapkeun ngeunaan kakawasaan Romawi jeung kapapaan; nanging urang kudu ngarahkeun perhatian kana naon anu geus ditulis ku para nabi jeung rasul dina ilham Roh Suci Allah. Roh Suci geus ngatur sagala perkara, boh dina pamasihan nubuat boh dina kajadian-kajadian anu digambarkeun, pikeun ngajar yén agén manusa kudu dijauhkeun tina paningal, disumputkeun dina Kristus, sarta yén Gusti Allah sawarga jeung hukum-Na kudu dimulyakeun. Bacalah kitab Daniel. Tilik, demi hiji demi hiji, sajarah karajaan-karajaan anu dilambangkeun di dinya.” Testimonies to Ministers, 112.

“Roh Suci parantos ngawangun perkara-perkara ku cara anu sapertos kitu, boh dina dipasihkeunana nubuat boh dina kajadian-kajadian anu digambarkeun.” Dina “dipasihkeunana nubuat jeung dina kajadian-kajadian anu digambarkeun,” “perkara-perkara” parantos “diwangun ku cara anu sapertos kitu” ku “Roh Suci,” nepi ka boh “dipasihkeunana nubuat” boh “kajadian-kajadian anu digambarkeun” kudu dipikawanoh minangka anu diilhamkeun sarta diterapkeun kana gambaran nubuat ngeunaan ahir dunya.

Yohanes dipaparin éta nubuat ku Jibril sarta diparéntahkeun supaya nyeratna dina hiji buku jeung ngirimkeunana ka jamaah-jamaah. Dina mangsa harita anjeunna keur dikaniaya ku Roma; anjeunna diasingkeun dina hiji cara anu sajarah jeung naon anu ku dunya kiwari bakal disebut situs

hideung. Dina éta sajarah, Yohanes pisanggem pisan ti umat manusa, sakumaha pisanggemna tawanan mana waé di Teluk Guantanamo.

Yohanes nétélakeun yén éta visi kajadian nalika anjeunna keur nyembah dina Sabat poe katujuh, nyaéta Poe Gusti.

Sabab Putra Manusa teh Gusti ogé tina poe Sabat. Mateus 12:8.

Basa keur nyembah dina Roh, anjeunna ngadéngé hiji sora anu tarik pisan ti tukangeunana.

Kami, Yohanes, anu ogé dulur maranéh, jeung sasama dina kasangsaraan, dina Karajaan, jeung dina kasabaran Yesus Kristus, keur aya di pulo anu disebut Patmos, ku lantaran firman Allah jeung ku kasaksian Yesus Kristus. Dina poé Gusti, kami aya dina Roh, tuluy ngadéngé di tukangeun kami hiji sora anu tarik, kawas sora tarompét, anu nyarios, Kami teh Alfa jeung Omega, anu kahiji jeung anu panungtung; sarta, Naon anu ku maneh katenjo, tuliskeun dina hiji kitab, tuluy kirimkeun ka tujuh jamaah anu aya di Asia: ka Epesus, ka Smirna, ka Pergamus, ka Tiatira, ka Sardis, ka Piladélpia, jeung ka Laodikea. Wahyu 1:9–11.

Yohanes, lingkungan sabudeureunana jeung kaayaan anu nandakeun dirina, ngajelaskeun yén anjeunna téh saurang anu keur dianiaya lantaran jadi panyembah Sabat poe katujuh, tapi ogé saurang anu keur dianiaya ku sabab maranéhna percaya boh ka Alkitab boh kana tulisan-tulisan Ellen White, anu mangrupa “kasaksian Yesus.” Anjeunna ngadangu hiji sora anu tarik ti tukangeunana, anu tuluy dipalingkeun ku anjeunna pikeun ditingali, sarta ku ngalakukeun kitu anjeunna ngalambangkeun saurang Adventist Poe Katujuh dina ahir dunya anu ngadangu hiji sora ti tukangeun maranéhna nu nyebut, “ieu jalanana, leumpang maraneh dina ieu.”

Sakabéh garis nubuat silih sajajar dina ahir dunya.

“Dina Wahyu, sakabéh kitab dina Alkitab patepung jeung mungkas.” Acts of the Apostles, 585.

Sakur nabi anu ngadéngé sora ti tukangeunana, saluyu jeung Yohanes dina gambaran ngeunaan umat Allah dina ahir dunya. Yohanes ngadéngé sora ti tukangeunana anu masihan parentah ka anjeunna. Yesaya ogé ngadéngé sora parentah.

Ku sabab eta PANGERAN bakal ngantosan, supaya Mantenna maparin kurnia ka maraneh; ku sabab eta deui Mantenna bakal diluhurkeun, supaya Mantenna nembongkeun welas asih ka maraneh; sabab PANGERAN teh Allah kaadilan; bagja sakur anu ngantosan ka Mantenna.

Sabab umat bakal tetep cicing di Sion, di Yerusalem; maneh moal ceurik deui. Mantenna kacida mikaasihna ka maneh dina sora panyambat maneh; waktu Mantenna ngadangu éta, Mantenna bakal ngawaler ka maneh. Jeung sanajan Gusti masihan ka maraneh roti kasangsaraan jeung cai kanyeri, tapi guru-guru maneh moal disumputkeun deui ka juru, malah panon maneh sorangan bakal ningali guru-guru maneh. Jeung ceuli maneh bakal ngadangu hiji pangandika ti tukangeun maneh, saurna, “Ieu jalanna, leumpang aranjeun dina ieu,” waktu maraneh nyimpang ka katuhu, atawa waktu maraneh nyimpang ka kenca. Yesaya 30:18–21.

Jalma-jalma sesa Allah ngadangu hiji sora ti tukangeun maranéhna anu nétélakeun jalan mana anu kudu dilampahkeun ku maranéhna. Satuluyna maranéhna kudu mutuskeun naha maranéhna rék ngadéngékeun atawa henteu ngadéngékeun. Jalma-jalma anu dilambangkeun ku Yohanes jeung Yesaya téh nyaéta jalma-jalma dina ahir dunya anu ngadagoan Gusti bari Mantenna masih katinggaleun, sarta Yesaya ngabéjaan ka urang yén Mantenna katinggaleun lantaran Mantenna téh Allah pangadilan. Ti mimiti sajarah Millerite dina taun 1798 nepi ka panutupan mangsa kasempetan pikeun Adventisme dina hukum Minggu, Allah keur ngalaksanakeun pangadilan di Bait Suci sawarga. Jangji-na nyaéta yén jalma-jalma anu ngadagoan Gusti dina mangsa pangadilan bakal dipaparin berkah.

Jalma Allah anu dipaparin berkah ku lantaran ngadagoan, dilambangkeun ku para parawan anu ngadagoan Panganten Lalaki dina misil ngeunaan sapuluh parawan. Kasapuluhna saré, teras dina tengah peuting datang hiji krisis anu misahkeun para parawan anu keur saré éta jadi dua golongan. Hiji golongan geus ngadéngé hiji sora ti tukangeun maranéhna tuluy maranéhna malik pikeun ningali éta sora anu mere parentah ka maranéhna ngeunaan jalan mana anu kudu ditempuh, sedengkeun golongan nu séjén nolak pikeun malik jeung ngadéngé éta sora—sanajan kanyataanana amanat anu ngajalur sapanjang kitab Wahyu nyaéta, “Sing saha anu boga ceuli, sing ngadéngé naon anu diucapkeun ku Roh ka jamaah-jamaah.”

“Pasemon ngeunaan sapuluh parawan dina Mateus 25 ogé ngagambarkeun pangalaman umat Advent.” *The Great Controversy*, 393.

Yohanes ngagambarkeun umat Advent anu malik kana mangsa kaliwat sangkan ngarti kana mangsa nu bakal datang. Nalika maranéhna “ngadéngé hiji kecap ti tukangeun” maranéhna sakumaha anu kaalaman ku Yohanes, éta kecap ogé ngawengku parentah anu dipasihkeun dina kasaksian Yesaya ngeunaan kajadian anu sarua ieu. Parentah Yesaya nyaéta, “ieu jalanana, leumpanglah maraneh dina éta, lamun maraneh nyimpang ka katuhu, jeung lamun maraneh nyimpang ka kénca.” Parawan-parawan anu wijaksana dina Daniel dua welas ngartos kana nambahanana pangaweruh dina ahir dunya, sabab maranéhna geus “mudik-malidik” dina Firman pikeun ngartos pangaweruh anu maparin kahirupan anu geus dibuka segelna.

Tapi maneh, hé Daniel, koncina éta kecap-kecap, jeung segelkeun éta kitab, nepi ka mangsa ahir: loba jalma bakal bulak-balik, jeung pangaweruh bakal nambahan. Daniel 12:4.

Para nabi anu keur urang talungtik ngagambarkeun umat Advent Poé Katujuh dina sajarah nalika pangadilan ngahontal kacindekan jeung masa kasempetan tobat ditutup. Jalma-jalma anu digambarkeun minangka parawan-parawan anu wijaksana ngadéngé hiji sora ti tukangeun maranéhna anu nyebut, ieu jalanana, leumpanglah di dinya, sarta Anjeunna jangji bakal nungtun maranéhna dina eta jalan nalika maranéhna nyimpang ka kénca atawa ka katuhu. “Ngider ka ditu ka dieu” sakumaha anu dipigawé ku parawan-parawan anu wijaksana nalika kitab dibuka segelna, mangrupa lambang pikeun ulikan Alkitab. Alam ngajarkeun ka urang yén pikeun bisa lumpat, mimitina urang kudu diajar leumpang, sarta kasaksian Yesaya nyebutkeun yén lamun anjeun ngadéngé sora ti tukangeun anjeun, Anjeunna bakal nungtun anjeun dina ulikan kana Firman-Na, boh nalika anjeun nyanghareupan Perjanjian Heubeul (kénca) boh Perjanjian Anyar (katuhu).

Bukalah Alkitab, sarta Anjeunna bakal nungtun anjeun ku sora-Na. Tapi pikeun umat Advent Poé Katujuh dina ahir dunya, ieu ogé ngandung harti yén Anjeunna bakal nungtun anjeun nalika anjeun muka Alkitab (kénca) jeung nalika anjeun muka Roh Nubuat (katuhu).

Jalan pikeun ngalakonan téh jadi leuwih husus deui lamun kasaksian Yeremia ditambahkeun.

Kieu timbalan PANGERAN, Ngadeg maraneh di jalan-jalan, tengetan, sarta taroskeun ngeunaan jalan-jalan baheula, di mana ayana jalan anu hade; tuluy leumpang di dinya, tangtu maraneh bakal manggihan katengtreman pikeun jiwa maraneh. Tapi maranehna pok nyebut, “Kami moal leumpang di dinya.” Kitu deui Kami geus netepkeun pangawal-pangawal ka maraneh, pokna, “Dangukeun sora tarompét.” Tapi maranehna pok nyebut, “Kami moal ngadangu.”

Ku sabab éta, dangékeun, hé sakabéh bangsa, jeung terangkeun, hé jamaah, naon anu aya di antara maranéhna. Dangékeun, hé bumi: lah, Kami rek ngadatangkeun cilaka ka ieu bangsa, nyaéta buah tina pikiran maranéhna, sabab maranéhna henteu ngadéngékeun kana pangandika Kami, atawa kana hukum Kami, malah maranéhna nolak éta. Yeremia 6:16–19.

Aya dua golongan anu nyembah dina éta petikan. Hiji golongan nimbang sakabéh “jalan-jalan” sarta milih “jalan-jalan baheula” pikeun diparengkeun ku maranéhna. Maranéhna mampuh milih “jalan anu hade” tina sagala “jalan” lianna anu mungkin, sabab maranéhna téh jalma-jalma anu ngadéngé sora ti tukangeun maranéhna, sarta éta sora ngawartoskeun ka maranéhna, “ieu jalanana, geura mararak di jerona.” Yohanes ngagambarkeun jalma-jalma anu ngadéngé sora ti tukang, sora anu asalna tina “jalan-jalan baheula.”

“‘Kieu timbalan PANGERAN, Maraneh nangtung dina jalan-jalan, tuluy tengetan, sarta taroskeun ngeunaan jalan-jalan heubeul, anu mana jalan anu hade, sarta leumpanglah dina eta.’ Yeremia 6:16.

“Ulah aya saurang ogé nu narékahan ngoyagkeun pondasi iman urang—pondasi anu geus diteundeun dina awal pagawean urang ku ulikan Firman kalayan doa jeung ku panyingkab. Dina luhureun pondasi ieu urang geus ngawangun salila lima puluh taun ka tukang. Jalma-jalma bisa waé ngira yén maranéhna geus manggihan jalan anyar sarta yén maranéhna bisa nempatkeun pondasi anu leuwih kuat batan anu geus diteundeun. Tapi ieu téh hiji panipuan anu kacida gedéna. Sabab moal aya hiji jalma ogé anu bisa nempatkeun pondasi séjén salian ti anu geus diteundeun.”

“Baheula loba anu geus nyoba ngawangun hiji iman anyar, ngadegkeun asas-asas anyar. Tapi sabaraha lila wangunan maranéhna téh nangtung? Teu lila tuluy rubuh, sabab henteu diadegkeun dina Batu Karang.

“Naha para murid anu pangheulana henteu kudu nyanghareupan omongan manusa? Naha maranéhna henteu kudu ngadéngé téori-téori palsu, tuluy, sanggeus ngalakukeun sagalana, tetep nangtung pageuh, bari nyebut: ‘Teu aya saurang ogé anu bisa nunda dasar anu séjén ti dasar anu geus ditunda.’ 1 Korinta 3:11.”

“Ku sabab kitu urang kudu nyekel pageuh awal kayakinan urang nepi ka ahir. Kecap-kecap kakawasaan geus dikirim ku Allah jeung ku Kristus ka umat ieu, ngaluarkeun maranéhna ti dunya, léngkah demi léngkah, kana cahaya anu écés tina bebeneran pikeun mangsa kiwari. Kalawan biwir anu geus kakeuna ku seuneu suci, para palayan Allah geus ngawawarkeun éta pekabaran. Pangandika ilahi geus masang segel-Na kana kaaslian bebeneran anu geus diproklamasikeun.” Testimonies, jilid 8, 296, 297.

Tapi aya golongan séjén dina galur Yeremia, jeung “jamaah” éta, sakumaha ku anjeunna diidentifikasi, geus ngadegkeun hiji imah anu ngawakilan hiji iman anyar, sarta éta imah rubuh lantaran henteu diwangun dina batu karang. Éta imah téh nyaéta gereja Advent Poé Katujuh, atawa sakumaha ku Yohanes gereja anu sarua pisan diidentifikasi—sinagoga Iblis.

Nolak ngadangu téh hartina nampik “pangandika”-Na jeung “hukum”-Na. Ku sabab maranéhna murtad ku nolak mulang sarta leumpang dina jalan-jalan baheula, kitu deui ku nampik ngadangu talatah tarompet ti pangjaga, Allah rek ngadatangkeun kajahatan ka éta umat anu ku Yermia diidentifikasi minangka “jamaah jahat.” Kumaha Allah nungkulan gereja Laodikea Poé Katujuh Advent téh mangrupa jejer tina nubuat Kitab Suci. Nabi Hosea nambahan kana ciri-ciri “jamaah jahat” éta nalika anjeunna nyarita ngeunaan naon sababna maranéhna dipiceun.

Umat Kami binasa ku lantaran kakurangan pangaweruh; ku sabab maraneh geus nampik pangaweruh, Kami gé bakal nampik ka maneh, nepi ka maneh moal deui jadi imam pikeun Kami; ku sabab maneh geus mopohokeun Hukum Allah maneh, Kami gé bakal mopohokeun anak-anak maneh. Hosea 4:6.

Aranjeunna ditampik lantaran kakurangan pangaweruh, anu ngalambangkeun hiji pesen anu dibuka segelna dina mangsa ahir. Dina ieu petikan Allah keur ngeureunkeun hubungan perjangjian-Na jeung umat-Na, sabab Anjeunna langsung nyebut maranéhna, “Umat-Ku!” Ku sabab maranéhna nampik Kristus, sarta poho kana hukum-Na, maranéhna moal jadi imam pikeun Allah. Nalika umat Allah asup kana perjangjian jeung Allah, Anjeunna ngajadikeun maranéhna imam-imam jeung raja-raja. Nalika Allah asup kana perjangjian jeung Israil baheula, Anjeunna ngedalkeun ngaliwatan Musa:

Ayeuna, upama maraneh enya-nya ngadenge sora Kami sarta miara pajangjian Kami, tangtu maraneh bakal jadi banda pusaka anu istimewa pikeun Kami ngaleuwihan sakumna bangsa; sabab sakuliah bumi téh kagungan Kami. Jeung maraneh bakal jadi pikeun Kami hiji karajaan imam-imam, sarta hiji bangsa anu suci. Ieu téh kecap-kecap anu kudu ku maneh ucapkeun ka urang Israil. Exodus 19:5, 6.

Nalika Allah nyieun perjangjian jeung garéja Kristen, Mantenna ngadawuh ngaliwatan Petrus:

Tapi maraneh teh bangsa nu kapilih, imam-imam karajaan, bangsa nu suci, umat kagungan Allah anu husus; supaya maraneh ngébréhkeun puji-pujian ka Anjeunna anu geus nyaur maraneh kaluar tina poék kana caang-Na anu matak héran: anu baheula lain hiji umat, tapi ayeuna jadi umat Allah; anu can narima welas asih, tapi ayeuna geus narima welas asih. 1 Petrus 2:9, 10.

Petrus dina ayat-ayat ieu nyangkem peralihan ti Israél baheula minangka umat perjangjian pilihan Allah ka garéja Kristen, nalika anjeunna nyatakeun yén “baheula maranéh lain hiji umat, tapi ayeuna maranéh téh umat Allah.” Nalika urang Yahudi misahkeun dirina ti Allah, Gusti ngayakeun perjangjian jeung garéja Kristen. Duanana dianggap minangka bangsa imam salila maranéhna kabeungkeut dina hubungan pernikahan jeung Gusti.

Ditampik jadi imam nandakeun yén maranéh kungsi jadi umat perjangjian. Umat Advent Poé Katujuh asup kana perjangjian jeung Gusti dina mimiti sajarah Advent. Garéja di padang gurun kaluar tina Réformasi, tapi nampik warta Millerit, ku kituna maranéhna megatkeun dirina ti Allah dina mangsa sajarah talatah malaikat kahiji jeung kadua. Pamisahan anu pamungkas nyaéta datangna malaikat kadua, jeung pamedalna nyaéta yén maranéhna geus lain deui putri Kristus, tapi geus jadi putri Babul. Teu lila sanggeus éta, dina mangsa Midnite Cry, Allah nyaur pangantén anyar-Na kana nikah perjangjian.

Dua loh anu jadi lambang tina perjangjian pikeun Israél baheula nya éta dua loh Sapuluh Parentah, ari dua loh pikeun Israél modéren rohani nya éta dua loh Habakuk sakumaha kagambarkeun dina bagan 1843 jeung 1850. Umat perjangjian anu ku ilham geus sababaraha kali diidentifikasi minangka Laodikia nolak jalan-jalan baheula, nampik ngadéngé sora ti tukangeun maranéhna, ku sabab éta maranéhna ngulang sajarah panungtungan Israél baheula nalika maranéhna dimuntahkeun tina sungut Gusti. Ku naon hal ieu kajadian ka jalma-jalma anu ku Anjeunna disebut, “umat Kami?”

Pasemon ngeunaan sapuluh parawan, anu ngagambarkeun pangalaman Adventisme, kalaksanakeun dua kali: sakali dina awalna, tuluy dina ahir Adventisme. Sister White ngajar yén pasemon éta geus kalaksanakeun sarta bakal kalaksanakeun nepi ka unggal jéntréna, sarta ogé yén pasemon éta salawasna kudu kahartos minangka kayaktian anu keur lumangsung ayeuna, sakumaha halna jeung malaikat katilu.

“Kuring mindeng dirujuk kana misil sapuluh parawan, lima di antarana wijaksana, jeung lima bodo. Misil ieu geus jeung bakal digenepan nepi ka unggal rinci, sabab miboga panerapan husus keur mangsa ieu, sarta, saperti amanat malaikat katilu, geus digenepan jeung bakal terus jadi bebeneran kiwari nepi ka panutup jaman.” Review and Herald, 19 Agustus 1890.

Adventisme Millerit ngalaksanakeun mangsa nungguan dina éta misil antara ramalan maranéhna anu gagal taun 1843 jeung ramalan anu leres pikeun 22 Oktober 1844. Rincian-rincian nubuat tina sajarah ieu téh loba tur penting, tapi sim kuring ngan saukur hoyong nangtukeun yén misil sapuluh parawan téh langsung patalina jeung malaikat katilu sakumaha nembé ditegeskeun ku Sister White.

Ti taun 1798 nepi ka 22 Oktober 1844, amanat malaikat kahiji ngumumkeun dibukana pangadilan. Saacan pangadilan dimimitian, Pekik Tengah Peuting tina pasemon sapuluh parawan kacumponan. Ku sabab kitu, nalika malaikat katilu ngumumkeun ditutupna pangadilan, pangumuman ngeunaan Pekik Tengah Peuting bakal sakali deui diulang.

Pangakuan yén gereja-gereja Protestan geus nampik amanat Allah, sahingga jadi putri-putri Babul, mangrupa datangna amanat malaikat kadua sarta awal tina mangsa ngadagoan dina ibarat anu keur

“kacumponan nepi ka unggal jéntréna.” Gusti henteu sumping deui dina taun 1843; Anjeunna ngadagoan pikeun nguji jeung ngaberkahan para parawan. Pangumuman malaikat kadua anu nangtukeun yén gereja-gereja Protestan téh putri-putri Babul mangrupa panggero pikeun jalma-jalma anu masih aya dina gereja-gereja anu geus ragrag éta supaya kaluar sarta nangtung babarengan jeung kaum Millerit sarta pamahaman maranéhna ngeunaan nubuatan-nubuatan. Dina pasamoan kémah di Exeter, Samuel Snow nyayagikeun bukti anu diperlukeun pikeun negeskeun datangna Gusti dina 22 Oktober 1844, sarta amanat Patingtrim Tengah peuting nyapu sakuliah nagri lir ombak pasang anu ngaguludug. Tuluy malaikat katilu sumping dina Kuciwa Agung tanggal 22 Oktober 1844.

Ieu téh ringkesan singget tina hiji sajarah awal anu ku sim kuring geus loba bagianna ditinggalkeun, sangkan ngasingkeun sababaraha pokok anu katingalina leuwih aya patalina jeung naon anu keur urang bahas.

Urang baris neraskeun ieu pamikiran dina artikel salajengna.